

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

*Comisia pentru afaceri externe
Comisia pentru dezvoltare
Subcomisia pentru drepturile omului*

28.9.2010

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Ref.: PREMIUL SAHAROV PENTRU LIBERTATEA DE GÂNDIRE 2010

În anexă se află lista candidaților la Premiul Saharov pentru libertatea de gândire 2010 prezentați în ordine alfabetică, precum și justificările și biografiile primite de secretariat, fiecare candidat fiind desemnat, în conformitate cu statutul premiului Saharov, de cel puțin 40 de deputați europeni sau de către un grup politic.

DIRECȚIA GENERALĂ
POLITICI EXTERNE

CM\832022RO.doc

PE448.983v01-00

RO

Unită în diversitate

RO

PREMIUL SAHAROV PENTRU LIBERTATEA DE GÂNDIRE 2010

Candidați propuși de grupuri politice și de deputați prezentati în ordine alfabetică

Candidat	Activitate	Desemnat de
ACCESS	Mișcare cetățenească de sprijinire a apărătorilor drepturilor omului în efortul de a se proteja pe ei înșiși și de a proteja comunicațiile online. De asemenea, aceasta oferă asistență tehnică în scopul asigurării accesului la informații, în ciuda cenzurii impuse de regimurile represive.	Desemnată de Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa
DI Haytham AL-MALEH	Militant sirian, avocat iminent specializat în drepturile omului, care la 4 iulie 2010, a fost condamnat la 3 ani de închisoare. Organizațiile internaționale ale societății civile care au organizat misiuni de monitorizare a procesului său au consemnat în mod clar că procesul lui Al-Maleh nu a îndeplinit standardele internaționale privind dreptul la un proces echitabil.	Desemnat de Heidi Hautala și de alți 44 de deputați
BREAKING THE SILENCE (RUPEREA TĂCERII)	Organizație neguvernamentală (ONG) israeliană înființată de soldați și veterani ai Forțelor de Apărare ale Israelului (IDF - Israel Defense Forces), care colectează și publică mărturiile ale militarilor israelieni activi, în permisie sau în rezervă, care au efectuat serviciul militar în Cisiordania, Fâșia Gaza și Ierusalimul de Est în timpul celei de A Doua Intifada, oferindu-le astfel un cadru confidențial pentru a-și împărtăși experiența trăită în teritoriile ocupate de Israel.	Desemnată de Grupul Verts/Aliața Liberă Europeană și Desemnată de Grupul Confederal al Stângii Unite Europene - Stânga Verde Nordică
DI Guillermo FARIÑAS	Doctor în psihologie, jurnalist independent și disident politic din Cuba. De-a lungul anilor a intrat de 23 de ori în greva foamei, în semn de protest împotriva unor elemente ale regimului cubanez. A declarat că este pregătit să își dea viața în lupta împotriva cenzurii din Cuba.	Desemnat de Partidul Popular European (Creștin-Democrat) și Desemnat de Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni și Desemnat de Edvard Kožušník și de alți 91 de deputați

<p>Dna Aminetu HAIDAR</p>	<p>Militantă politic și apărătoare a drepturilor omului din Sahrawi. Este o cunoscută militantă pentru independența Saharei Occidentale. Este uneori supranumită „Gandhi Sahrawi” pentru protestele pașnice, care includ greva foamei, în susținerea independenței Saharei Occidentale.</p>	<p>Desemnată de Norbert Neuser, Willy Meyer, Raül Romeva i Rueda și de alți 40 de deputați</p>
<p>DI Dawit ISAAK</p>	<p>Jurnalist, scriitor și dramaturg din Eritreea, prizonier politic începând din 2001. A fost ținut în închisoare în condiții extrem de severe. Parlamentul European a cerut în numeroase rânduri eliberarea sa imediată.</p>	<p>Desemnat de Olle Schmidt, Cecilia Wikström, Marit Paulsen și Lena Ek și de alți 37 de deputați</p>
<p>Dna Birtukan MIDEKSA</p>	<p>Politician și fost judecător din Etiopia. Este liderul partidului de opoziție Unitate pentru Democrație și Justiție (UDJ). La 28 decembrie 2008, Birtukan a fost arestată din nou și condamnată la închisoare pe viață. A declarat deschis că va continua „lupta pașnică pentru democrație, respect pentru drepturile omului și stabilirea unui stat de drept” în Etiopia.</p>	<p>Desemnată de Alianța Progresistă a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European</p>
<p>Părintele Thadeus, NGUYÊN VAN LY</p>	<p>Preot vietnamez, cunoscut militant pentru drepturile omului, care luptă în mod pașnic pentru promovarea universală a drepturilor omului.</p>	<p>Desemnat de Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni</p>
<p>OPEN DOORS (UȘI DESCHISE)</p>	<p>Misiune creștină fără apartenență la o confesiune care sprijină creștinii persecutați, aparținând minorităților religioase ce suferă cel mai mult de pe urma persecuției. În prezent, organizația desfășoară numeroase activități în peste 45 de țări.</p>	<p>Desemnată de Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni</p>

Desemnată de Grupul Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa

Accesul la internet devine un element tot mai important al drepturilor omului modern – atât ca un drept de sine stătător, cât și ca mijloc de exercitare a multor alte drepturi. Access este o mișcare cetățenească de sprijinire a apărătorilor drepturilor omului în efortul de a se proteja pe ei înșiși și de a proteja comunicațiile online. De asemenea, aceasta oferă asistență tehnică în scopul asigurării accesului la informații, în ciuda cenzurii impuse de regimurile represive.

Înființată în urma represiunii post-electorale din Iran din 2009, Access a asigurat suport tehnic care a avut un rol esențial în menținerea accesului liber la internet al mișcării pro-democratice iraniene. În contextul în care milioane de oameni se opuneau validării rezultatului alegerilor, o rețea online de militanți din mediul virtual a demarat o serie de intervenții pentru a păstra accesul nemonitorizat la Facebook, Twitter, bloguri independente și clienți e-mail. Această rețea virtuală de militanți din întreaga lume s-a coagulat ulterior formând mișcarea Access. Prin activitatea sa, Access a sprijinit eliberarea a mii de înregistrări video din timpul protestelor și înregistrări ale unor abuzuri împotriva drepturilor omului (colectând peste 5 milioane de vizionări); a sprijinit sute de mii de apărători ai drepturilor omului și cetățeni obișnuiți să ocolească, în condiții de siguranță, mecanismul de protecție firewall pentru a accesa anumite site-uri vitale care fuseseră blocate; și a asigurat prezența online a organizațiilor de apărare a drepturilor, în ciuda atacurilor continue din partea regimurilor și a spionilor informatici. Access urmărește să asigure accesul liber la internet, la nivel global, precum și protecția și promovarea drepturilor omului.

<http://www.accessnow.org/>

Desemnat de Heidi Hautala și de alți 44 de deputați

Haytham Al-Maleh, avocat sirian specializat în drepturile omului Pentru Premiul Saharov 2010

După un an de la pronunțarea unei hotărâri în dosarul lui Muhammad Al-Hassani, un avocat sirian care a fost arestat în mod arbitrar și deținut incommunicado, Parlamentul European a adoptat, la 9 septembrie 2010, o rezoluție referitoare la situația drepturilor omului în Siria, în care a acordat o atenție deosebită cazului lui Haytham Al-Maleh, un avocat specializat în drepturile omului, în vârstă de 80 de ani.

Haytham Al-Maleh a fost arestat în mod arbitrar de către ofițeri ai Serviciului General de Informații la 14 octombrie 2009, ținut în detenție incommunicado până la interogarea sa de către Procurorul Militar, la 20 octombrie 2009, și judecat de a Doua Curte Militară din Damasc în ciuda faptului că tribunalele militare nu au competență să judece civili. Arestarea sa a avut loc la data propusă de statele membre ale UE pentru semnarea Acordului de asociere cu Siria, în cadrul căruia respectarea drepturilor omului constituie o parte esențială.

La 4 iulie 2010, Haytham Al-Maleh a fost condamnat la trei ani de închisoare sub acuzația de „comunicare a unor informații false și exagerate, care slăbesc sentimentul național”, în temeiul articolelor 285 și 286 din Codul penal sirian. Acuzațiile au fost aduse pe baza interviurilor acordate de dl Al-Maleh presei, în care acesta critica utilizarea excesivă a legilor de urgență în Siria și controlul permanent exercitat de autoritățile siriene asupra sistemului judiciar. Organizațiile internaționale ale societății civile care au organizat misiuni de monitorizare a procesului au consemnat în mod clar că procesul lui Al-Maleh nu a îndeplinit standardele internaționale privind dreptul la un proces echitabil.

Sănătatea dlui Al-Maleh s-a deteriorat considerabil în perioada verii. Acesta suferă de artrită, diabet și probleme de tiroidă și este privat de acces regulat la medicamente.

Condamnarea lui Haytham Al-Maleh, considerat în Siria drept un eminent avocat specializat în drepturile omului, constituie un indiciu cu privire la persecutarea permanentă la care sunt supuși avocații și apărătorii drepturilor omului. Aceasta transmite un avertisment puternic avocaților care promovează statul de drept și care se împotrivesc neîncetat restricțiilor impuse de starea de urgență instituită din 1963.

Semnarea Acordului de asociere dintre UE și Siria a fost amânată la cererea părții siriene. Începând cu octombrie 2009, Comisia este mandatată de Consiliu să clarifice situația și să găsească o soluție pentru semnarea acestui acord. Prin rezoluția adoptată în septembrie 2010, Parlamentul a subliniat situația din ce în ce mai precară a respectării drepturilor omului, inclusiv represiunea sistematică îndreptată împotriva avocaților și apărătorilor drepturilor omului din Siria și a solicitat instituirea unui mecanism clar pentru inițierea discuțiilor între partea siriană și cea europeană pe tema realizării unor progrese în domeniul respectării drepturilor omului și a democrației, pe care UE le așteaptă din partea autorităților siriene.

Decernarea Premiului Saharov 2010 dlui Al-Maleh ar putea fi văzută ca un sprijin major

pentru toți cei care apără drepturile omului și promovează reformele democratice în Siria și ar transmite un semnal important Uniunii Europene, care trebuie să garanteze coerența și eficiența măsurilor sale pe plan extern în ceea ce privește respectarea și promovarea drepturilor omului.

Desemnată de Rebecca Harms și Daniel Cohn-Bendit în numele Grupului Verts/Aliața Liberă Europeană

Breaking the Silence (Ruperea Tăcerii)

Cine sunt și ce fac

Ruperea Tăcerii este un ONG israelian înființat în 2004 de către soldații și veteranii armatei israeliene, care colectează și publică mărturiile despre serviciul militar efectuat de aceștia în Cisiordania, Fâșia Gaza și Ierusalimul de Est în timpul celei de a doua Intifada.

Într-o societate care tinde să ignore injustiția și oprimarea inerente situațiilor de ocupație militară, activitatea organizației Ruperea Tăcerii este de o importanță esențială. Ruperea Tăcerii aduce în prim plan modul în care societatea israeliană „continuă să închidă ochii și să neghe ceea ce se întâmplă în numele său”. Ruperea Tăcerii urmărește să atragă atenția publicului israelian asupra realităților ocupației israeliene văzute din perspectiva soldaților israelieni și de a suscita dezbaterile publice asupra impactului pe care prelungirea ocupației îl are atât asupra populației palestiniene, cât și asupra societății israeliene.

Începând cu 2004, Ruperea Tăcerii a colectat mărturiile de la mai mult de 650 de soldați care au servit în teritoriile ocupate de la începutul celei de a doua Intifada. De asemenea, Ruperea Tăcerii organizează vizite în satele din sudul Muntelui Hebron pentru tinerii, studenții, politicienii, jurnaliștii israelieni, diplomații străini și publicul larg, asigurând astfel o perspectivă nemijlocită asupra situației dezastruoase din regiune.

Organizația acordă o importanță deosebită veridicității relatărilor pe care le publică. Pentru fiecare relatare, aceasta solicită doi martori oculari, efectuează o investigație discutând cu alți soldați, înregistrează conversații și verifică informațiile cu B'Tselem și alte organizații. Există numeroase relatări care nu sunt publicate pentru că nu există mijloace suficiente de verificare.

Riscuri și provocări implicate de activitatea organizației Ruperea Tăcerii

Deși activitatea organizației Ruperea Tăcerii se bucură de multă susținere în Israel și în străinătate, există și mulți adversari care folosesc mijloace din ce în ce mai agresive în încercarea de a destrăma organizația și de a o reduce la tăcere. Astfel de mijloace includ arestarea membrilor RT, atacuri și utilizarea forțelor militare pentru a împiedica vizitele

organizate de RP, defăimare publică și încercări de blocare a finanțării.

Detenție și arestări: Membrii organizației Ruperea Tăcerii sunt frecvent reținuți de poliția israeliană din colonia Kiryat Araba de lângă Hebron. În motivarea măsurii reținerii se aduc diverse motive, precum tulburarea liniștii publice, teama de atacuri din partea coloniștilor sau false plângeri ale coloniștilor. Niciuna dintre aceste plângeri nu a fost vreodată dovedită și nu s-au formulat niciodată acuzații împotriva organizației.¹

Atacuri ale coloniștilor și împiedicarea vizitelor de către forțele militare: Grupurile care vizitează Hebron sunt adesea atacate de coloniștii din Hebron, atacurile devenind din ce în ce mai violente. În ciuda a numeroase plângeri depuse la poliția israeliană, s-au luat foarte puține măsuri pentru a preveni aceste atacuri. În schimb, Forțele de Apărare ale Israelului au împiedicat de mai multe ori desfășurarea vizitelor, pentru a preveni acte de violență din partea coloniștilor. Și mai grav, comandanții militari au declarat public în presă că membrii organizațiilor de apărare a drepturilor omului, cu precădere membrii organizației Ruperea Tăcerii, sunt cei responsabili de violența din regiune. Aceste declarații au oferit coloniștilor legitimitate pentru a-i agresa și a-i amenința pe militanți. La momentul actual, o treime din vizitele pe care Ruperea Tăcerii le solicită sunt refuzate, iar în timpul vizitelor care sunt într-adevăr permise, coloniștii comit acte de hărțuire și abuzuri fizice împotriva vizitatorilor și depun numeroase plângeri false la poliție împotriva organizației. În prezent, există un ordin militar în vigoare care interzice accesul membrilor organizației Ruperea Tăcerii la Mormântul Patriarhilor din Hebron.

Defăimare publică și încercări de blocare a finanțării: Încă de la înființarea organizației Ruperea Tăcerii, au existat numeroase încercări de a submina credibilitatea acesteia și de a o discredita. Defăimarea publică a atins apogeul în perioada care a urmat imediat după publicarea mărturiilor soldaților cu privire la Operațiunea Cast Lead din Gaza. Prim-ministrul israelian Benjamin Netanyahu a condamnat public Ruperea Tăcerii² și ministrul israelian al afacerilor externe a exercitat presiuni asupra guvernelor străine să înceteze finanțarea organizației³. În același timp, Ruperea Tăcerii a fost ținta instigărilor din partea multor personalități publice, inclusiv din partea a doi cunoscuți moderatori ai postului militar public israelian, care i-au încurajat pe ascultători să „le rupă oasele” membrilor organizației Ruperea Tăcerii⁴.

¹ <http://www.frontlinedefenders.org/node/1570>

² <http://www.haaretz.com/print-edition/news/pm-slams-breaking-the-silence-1.282675>

³ http://www.dutchnews.nl/news/archives/2009/07/israel_wants_clarity_on_human.php

⁴ <http://www.nif.org/issue-areas/stories/nif-protests-public-army.html>

Desemnată de Lothar Bisky, în numele Grupului Confederal al Stângii Unite Europene - Stânga Verde Nordică

Breaking the Silence (Ruperea tăcerii)

Breaking The Silence (BTS) (Ruperea tăcerii) este o organizație neguvernamentală israeliană (ONG), înființată de soldați și veterani ai Forțelor de Apărare ale Israelului (IDF - Israel Defense Forces), care colectează și publică mărturiile ale militarilor israelieni activi, în permisie sau în rezervă, care au efectuat serviciul militar în Cisiordania, Fâșia Gaza și Ierusalimul de Est în timpul celei de A Doua Intifada, oferindu-le astfel un cadru confidențial pentru a-și împărtăși experiența trăită în teritoriile ocupate de Israel.

Misiunea declarată a organizației este de a „rupe tăcerea” soldaților IDF care se întorc la viața civilă în Israel și „descoperă diferența între realitatea pe care au întâlnit-o în teritoriile ocupate și tăcerea cu care se confruntă acasă.”

Înființată în 2004, Breaking the Silence adună mărturiile și publică relatările soldaților, pentru a încerca să „forțeze societatea israeliană să abordeze realitatea pe care a creat-o” și să înfrunte adevărul despre „abuzul față de palestinieni, jafuri și distrugerea de proprietăți”, lucru care este familiar soldaților.

Organizația publică pe site-ul său rapoarte scrise și filmate. La 15 iulie 2009, Breaking the Silence a publicat o nouă broșură „Mărturiile soldaților din timpul operațiunii Cast Lead, Gaza 2009, iar recent a publicat, de asemenea, o broșură cu mărturiile soldaților de sex feminin. Membrii grupului au efectuat turnee în care au ținut discursuri în întregul Israel, Europa de Vest și Statele Unite ale Americii. BTS organizează excursii la Hebron pentru publicul israelian.

Guvernul israelian a protestat împotriva finanțării guvernamentale internaționale a organizației Breaking the Silence. Acesta a precizat în mod clar faptul că a obiectat față de finanțarea din partea Marii Britanii, a Țărilor de Jos și a Spaniei a ONG-urilor „cu un program antiguvernamental clar”.

Ambasadorul israelian în Țările de Jos a afirmat că Israelul a fost o democrație și că astfel de fonduri ar trebui să meargă în locuri nedemocratice. Breaking the Silence a fost o „organizație juridică și legitimă”, a afirmat acesta, dar finanțarea acesteia din partea guvernului olandez a fost nerezonabilă „în lumina sensibilității politice.”

Desemnat de Joseph Daul, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jaime Mayor Oreja, Jacek Saryusz-Wolski, Jarosław Leszek Wałęsa și Francisco José Millán Mon, în numele Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat)

„Guillermo Fariñas în numele persoanelor care luptă în Cuba pentru libertate și drepturile omului”

Guillermo Fariñas, în vârstă de 48 de ani, este un fost soldat devenit „dizident” cubanez. A intrat în opoziție în 1989, după ce și-a restituit cardul Tinerilor comuniști. Psiholog și jurnalist de meserie, acesta a înființat agenția sa independentă de știri „Cubanacan Press”, în principal pentru a informa restul lumii cu privire la situația precară a deținuților politici din Cuba. Cu toate acestea, totul a fost în zadar, agenția fiind în prezent închisă și încetând să mai publice. Întrucât dreptul de a manifesta era interzis, el a început din acest motiv o grevă a foamei în 2006, pentru a protesta împotriva cenzurii pe internet și pentru a solicita accesul tuturor la un internet gratuit. Pentru aceasta, el a primit premiul Cyber liberté 2006 din partea organizației „Reporteri fără frontiere”.

Adept al non-violenței și având curajul să denunțe regimul Castro, Guillermo Fariñas este un reprezentant al luptei împotriva întemnițării oponentilor politici. El însuși a petrecut 11 ani și jumătate în închisoare, dar regimul cubanez, care devenea din ce în ce mai dur, nu i-a influențat nici hotărârea și nici umanismul. La fel ca alții înaintea lui, a ales postul ca metodă de protest pentru a atrage atenția opiniei publice cu privire la situația libertăților din țara sa și întrucipează astfel speranța a zeci de jurnaliști și activiști închiși.

La 24 februarie 2010, Guillermo Fariñas își începe cel de al 23-lea post, ca urmare a morții controversate – și denunțate la vremea aceea de Parlamentul European – a unui prizonier de opinie, Orlando Zapato Tamayo, cauzată de o grevă a foamei de aproape trei luni. Prin urmare, acesta solicită eliberarea a 26 de deținuți politici bolnavi și condamnă negarea din partea regimului cubanez a încălcărilor drepturilor omului. Postul său a luat sfârșit 135 de zile mai târziu, la 8 iulie 2010 – în timp ce starea sa de sănătate devenea din ce în ce mai îngrijorătoare – în urma anunțului din partea Bisericii Catolice din Cuba privind eliberarea a 52 de deținuți în cele patru luni.

Lupta lui Guillermo Fariñas a fost și va rămâne întotdeauna un exemplu pentru toți apărătorii libertății și democrației.

Desemnat de Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni

și

Desemnat de Edvard Kožušník și de alte 91 de persoane

Guillermo FARIÑAS

De origine cubaneză, Guillermo Fariñas este doctor în psihologie, jurnalist independent și dizident politic din Cuba. Pe parcursul anilor, acesta a inițiat 23 de greve ale foamei pentru a protesta împotriva diferitelor elemente ale regimului cubanez. A precizat că este gata să moară în lupta împotriva cenzurii din Cuba.

Recent, a încetat o grevă a foamei de 4 luni, începută în semn de protest pentru a cere eliberarea a 52 de activiști din opoziție închiși și aflați într-o stare de sănătate precară. Medicii au spus că Fariñas s-a aflat la un pas de moarte.

De ce ar trebui să îl sprijine PE:

- Fariñas este un adevărat simbol al luptei pentru libertatea de expresie și democrație.
- Acesta este gata să își dea viața pentru aceste principii morale.
- Este șansa UE să transmită un semnal clar regimului cubanez referitor la faptul că Poziția comună a UE* nu va fi revizuită în lipsa unor măsuri reale efectuate în vederea liberalizării regimului totalitar (în opoziție față de actuala linie politică a guvernului socialist din Spania).

* Politica UE din 1996 face apel la progrese în domeniul drepturilor omului și a democrației, înainte de normalizarea relațiilor cu Cuba.

Desemnată de Norbert Neuser, Willy Meyer, Raül Romeva i Rueda și de alte 40 de persoane

AMINETU HAIDAR

Aminetu Haidar (născută în El Aaiún, în 1967) este o excepțională apărătoare sahariană a drepturilor omului și activistă pentru independența Saharei Occidentale. Ea deține președinția CODESA (Grupul saharian al apărătorilor drepturilor omului). Haidar este un exemplu al luptei non-violente și al rezistenței pașnice, fapt pentru care mai este cunoscută și ca o „Gandhi sahariană”.

Aminetu a fost adesea victima persecuțiilor și a represiunilor, din cauza implicării sale în apărarea drepturilor omului ale poporului saharian (*sahrawi*). În 1987, a participat la o manifestație pașnică prin care se solicita autorităților marocane organizarea unui referendum pentru autodeterminarea Saharei Occidentale, conform mai multor decizii ale Organizației Națiunilor Unite. Ca urmare, a fost închisă fără niciun fel de proces și nu s-a mai știut nimic despre soarta ei timp de patru ani, fiind ținută în închisorile secrete marocane, unde a fost torturată alături de zeci de deținuți politici saharieni.

În 2005, autoritățile marocane au condamnat-o la 7 luni de închisoare, de data aceasta în „Închisoarea Neagră” din El Aaiún, oraș din Sahara Occidentală ocupat de Maroc. Parlamentul European a aprobat, în luna aprilie a acestui an, o rezoluție prin care se solicită Marocului eliberarea imediată a acesteia și a altor 36 de deținuți de conștiință saharieni. Aceasta a fost eliberată la încheierea perioadei de condamnare.

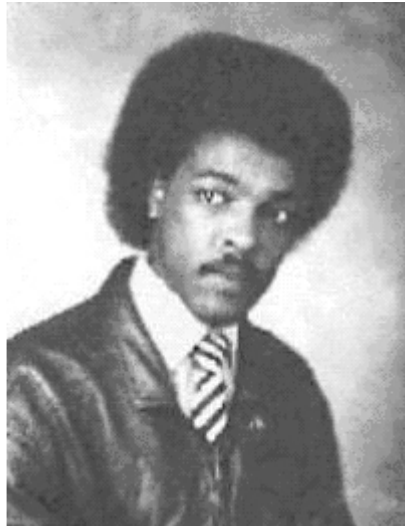
În noiembrie 2009, la întoarcerea dintr-o călătorie în Statele Unite, pentru a primi Premiul pentru curaj civic, ea a fost ilegal expulzată de pe aeroportul din El Aaiún (Sahara Occidentală) de către autoritățile marocane, care i-au cerut pașaportul și au transferat-o forțat în Spania. Aminetu a început greva foamei pe Aeroportul din Lanzarote (Insulele Canare), care a durat timp de 32 de zile, după care a revenit la locuința sa din teritoriile ocupate.

Activista sahariană a primit, printre altele, Premiul Juan María Brandés pentru apărarea drepturilor omului și Premiul libertății (2006), Premiul Rosa de Plata (2007), Premiul Robert F. Kennedy pentru apărarea drepturilor omului și a dreptății, Premiul Fundației Train pentru curaj civic și apărarea drepturilor omului (2009) sau Premiul Internațional Jovellanos pentru

rezistență și libertate (2010). Organizația Amnesty International a propus candidatura sa pentru acordarea Premiului Ginetta Sagan și a mai fost nominalizată și la Premiul Nobel pentru Pace.

Desemnat de Olle Schmidt, Cecilia Wikström, Marit Paulsen, Lena Ek și de alte 37 de persoane

DI Dawit ISAAK

Dawit Isaak este jurnalist, scriitor și dramaturg. S-a născut la 27 octombrie 1964. Douăzeci și nouă de ani mai târziu, țara sa va fi declarată Statul Eritreea, ca urmare a unui război lung și sângeros pentru eliberare. Acesta a venit în Suedia ca refugiat de război în 1987. A devenit cetățean suedez în 1992.

Când Eritreea și-a câștigat independența, Dawit Isaak a revenit în țara sa natală. S-a căsătorit și a avut copii. În cele din urmă, a devenit coproprietar al primului ziar independent al țării, Setit, unde a început să lucreze ca reporter. Dar independența țării s-a dovedit a fi fragilă: în 1998 a izbucnit din nou în mod neașteptat conflictul cu Etiopia, ceea ce a dus la un devastator război de frontieră. Dawit Isaak s-a întors în Suedia, făcând pregătiri să își pună familia la adăpost. Soția sa și cei trei copii l-au urmat în aprilie 2000. S-au stabilit la Gothenburg.

Un an mai târziu, din nou, Dawit Isaak călătorește în Eritreea. În primăvara aceluiași an, Asmara fierbea de atâta activitate politică. Războiul la frontieră a cauzat o dezbateră politică intensă. Un grup format din cincisprezece membri ai cabinetului au cerut, printre altele, reforme democratice și o evaluare completă, obiectivă a evenimentelor care au dus la declanșarea războiului. În luna mai, atunci când solicitările celor cincisprezece dizidenți nu au obținut o audiere, aceștia au postat critica lor pe internet într-o scrisoare deschisă. Scrisoarea a fost publicată de presa liberă, împreună cu analizele, interviurile și comentariile obținute de la câțiva din cei cincisprezece politicieni. În termen de câteva zile, unsprezece din cei cincisprezece politicieni au fost arestați, la fel ca și zece jurnaliști de frunte din presa liberă. Inclusiv Dawit Isaak, care a fost pus în arest preventiv într-o duminică dimineață, la 23 septembrie 2001.

Până în prezent, niciunul dintre aceștia nu a fost nici condamnat în mod oficial, nici nu a avut parte de un proces echitabil. Jurnaliștii, precum și politicienii, au fost etichetați ca trădători; jurnaliștii au fost de asemenea acuzați de primirea de ajutor financiar din străinătate – considerată o infracțiune potrivit legislației presei din Eritreea.

De la arestarea sa, Dawit Isaak a dat puține semne de viață. În noiembrie 2001, consulul onorific al Suediei în Asmara de la acea vreme, Lis Truelsen, a reușit să îl găsească în închisoare și să schimbe câteva cuvinte cu el. În aprilie 2002, acesta a fost dus la spital - pentru tratamentul leziunilor torturii, potrivit Comitetului pentru protecția jurnaliștilor (CPJ) a organizației presei americane. În vara anului 2004, ambasadorul Eritreei la Stockholm, Araya Desta, a declarat la radioul național suedez faptul că Dawit Isaak se simte bine. Până în prezent, nici familiei sale, nici autorităților suedeze și nici organizațiilor internaționale pentru drepturile omului nu li s-a permis să îl viziteze. Autoritățile din Eritreea susțin că Dawit Isaak este doar un cetățean din Eritreea – nu un cetățean suedez – și prin urmare, cazul său este o afacere internă.

În primăvara anului 2010, un fost gardian din faimoasa închisoare Eiraeiro, unde sunt întemnițați Dawit Isaak, precum și alți ziarști și oameni din opoziție, a fugit din Eritreea în Etiopia. În mărturia sa, acesta precizează că închisoarea este situată în deșert (la aproximativ 100 de km de capitala Asmera) și în mare parte se gospodărește singură în scopul de a izola și mai mult prizonierii de restul societății. Celulele sunt de trei pe patru metri și cuprind o toaletă, un duș și trei pături. Deținuții sunt hrăniți numai o dată pe zi și primesc doar șase felii de pâine și o supă (departe de a fi nutritivă). Gardienii închisorii nu au voie să comunice cu prizonierii. Pentru a se asigura că nu se stabilește nicio relație între deținuți și gardieni, aceștia din urmă lucrează întotdeauna în echipe de trei până la patru gardieni. Deținuții sunt obligați să poarte cătușe tot timpul, iar tortura psihologică este o practică obișnuită. De asemenea, nu se folosesc numele prizonierilor, iar aceștia sunt mereu strigați după numărul care li s-a atribuit.

În vara anului 2010, un reprezentant din partea guvernului din Eritreea a declarat pentru un ziar suedez faptul că situația lui Dawit Isaak nu se va soluționa niciodată în instanță deoarece a fost considerată un risc la adresa securității naționale din Eritreea.

În ianuarie 2009, Parlamentul European a cerut eliberarea imediată a lui Dawit Isaak și a altor jurnaliști închiși, în rezoluția B6/033 2009 referitoare la Cornul Africii. La 20 februarie 2009, Președintele Parlamentului European de la acea vreme, Hans-Gert Pöttering, a trimis o scrisoare către președintele Eritreei, exprimând îngrijorări profunde privind deteriorarea sănătății lui Dawit Isaak și a reiterat apelul pentru eliberarea imediată a acestuia și a altor jurnaliști. De asemenea, acesta a solicitat autorităților Eritreei să accepte o vizită a deținutului Dawit Isaak din partea unui oficial al Comisiei Europene însoțit de un medic. În 2009, Dawit Isaak a fost unul dintre cei trei candidați finali la Premiul Saharov al Parlamentului European. În iunie 2010, Președintele Parlamentului European, Jerzy Buzek, a trimis o scrisoare oficială adresată președintelui Eritreei, pentru a exprima încă o dată profunda îngrijorare a Parlamentului European față de starea lui Dawit Isaak.

Desemnată de Martin Schulz în numele Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European

Birtukan Mideksa

Birtukan Mideksa este un politician etiopian și o fostă judecătoare. Este lidera opoziției partidului Unitate pentru democrație și justiție (UDJ). S-a născut la Addis Ababa, Etiopia. După ce a absolvit liceul, s-a înscris la Universitatea Addis Ababa de unde a obținut o licență în drept. A practicat dreptul la sectorul al 3-lea al sistemului judiciar federal.

În timp ce lucra pentru sistemul judiciar federal, Birtukan a fost numită judecătoare la Curtea celui de al 3-lea sector de pe lângă tribunalul federal de primă instanță. Pe parcursul acelei perioade, aceasta a prezidat un caz foarte important în care era implicat fostul ministru al apărării și reprezentantul de top al TPLF, Siye Abraha care era acuzat de corupție. Ea a stabilit eliberarea pe cauțiune a inculpatului și a fost surprinsă când, la câteva minute după aceea, autoritățile guvernamentale l-au arestat pe Siye în timp ce ieșea din tribunal însoțit de familie și prieteni. S-a raportat că, ulterior, aceasta a primit mai multe avertismente și amenințări din partea agenților de securitate ai guvernului.

Mai târziu, Birtukan a decis să se alăture unui partid politic pentru a aduce o schimbare rapidă în țară, inclusiv superioritatea statului de drept, precum și un respect deplin și punerea în aplicare a constituției care s-a dovedit a nu fi direct aplicabilă în timpul îndeplinirii funcției sale de judecător. S-a alăturat partidului Rainbow Ethiopia: Mișcarea pentru democrație și justiție socială și mai târziu Coaliției pentru unitate și democrație (CUD), în urma unei coaliții de patru partide. După alegerea din 2005, partidul său a câștigat peste o treime din locuri și credeau că ar fi câștigat mai mult dacă nu s-ar fi înregistrat nereguli, iar partidul de guvernământ a început să îi încolțească pe liderii partidelor de opoziție (inclusiv pe Birtukan). Birtukan a fost acuzată pentru încercarea de a răsturna ordinea constituțională și a fost condamnată la închisoare pe viață. A fost grațiată în 2007, după negocieri îndelungate și după ce ea, precum și alți lideri ai opoziției, au petrecut 18 luni în închisoare. Ulterior, aceasta a înființat UDJ (Unitatea pentru democrație și Justiție) cu aceleași principii urmate de CUD. Nevoia de a avea numele noului partid a venit de la faptul că comisia electorală a partidului de guvernământ a compensat un grup fragmentat de la CUD (aka Kinijit). Birtukan a fost aleasă să fie președinta UDJ, având ca obiectiv aducerea unei schimbări în Etiopia prin mijloace

pașnice.

La 28 decembrie 2008, Birtukan a fost arestată din nou și întemnițată pentru a ispăși o pedeapsă cu închisoarea pe viață, în urma revocării grațierii sale din 2007. Birtukan Medeksa a fost printre cele peste 100 de persoane închise pentru infracțiuni după sondajele controversate din 2005. O dispută asupra termenilor a cauzat rearestarea sa. Guvernul etiopian a solicitat ca grațierea sa să fie condiționată de „scuze pentru crimele sale”. S-a spus că s-a ordonat rearestarea sa în urma rapoartelor pe care ea le-a negat în mod public potrivit cărora și-ar fi cerut scuze pentru acțiunile sale sau ar fi cerut iertare și că ar fi acum închisă pe viață. Birtukan a recunoscut în mod deschis că își continua „lupta pașnică pentru mai multă democrație, respectarea drepturilor omului și a statului de drept” în Etiopia. Problemele ei au început atunci când s-a adresat jurnaliștilor din străinătate cu privire la modul în care au fost eliberați liderii opoziției. Aceasta a menționat negocierile care au avut loc între opoziție și guvern, cu ajutorul „unui grup de bătrâni”, înainte ca grațierea lor să fie în cele din urmă acordată. Guvernul a pus accentul pe un document semnat de prizonieri pentru a fi eliberați, „regretând” orice „greșeli” pe care le-au „comis”, ceea ce înseamnă că eliberarea a fost parte a unui proces judiciar normal, mai degrabă decât o parte a unui acord negociat politic.

Merera Gudina, liderul coaliției opoziției Forumul pentru dialog democratic (FDD – Medrek), a precizat pentru un auditoriu în timpul unei vizite în Statele Unite din noiembrie 2009 că „Birtukan Medeksa va fi Mandela Etiopiei”. Mulți dintre simpatizanții ei o numesc Aung San Suu Kyi a Etiopiei, prizoniera birmaneză de conștiință.

În decembrie 2009, Amnesty International considera încarcerarea lui Birtukan Mideksa ca fiind „nedreaptă și motivată politic”. A fost lansată o campanie internațională prin care se solicita eliberarea acesteia, punând la îndoială motivarea guvernului etiopian potrivit căruia întemnițarea acesteia reprezintă o chestiune juridică¹. În decembrie 2009, în cadrul conferinței de presă, atunci când a fost întrebat cu privire la eliberarea ei, prim-ministrul etiopian, Meles Zenawi, care rareori îi pronunță numele, a replicat „Nu va exista niciodată un acord cu cineva cu privire la eliberarea lui Birtukan”, a precizat acesta. „Niciodată. Punct. Acesta este un subiect închis”².

¹ <http://www.ethiopianreview.com/content/11916>

² http://en.wikipedia.org/wiki/Birtukan_mideksa

Desemnat de Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni

Părintele Thadeus Nguyen Van Ly

Părintele Nguyen Van Ly este un preot vietnamez și un lider activist pentru drepturile omului, care utilizează doar lupta pașnică ca mijloc de a atinge obiectivul său universal de promovare a drepturilor omului. Principiile sale directoare sunt:

- Libertatea de circulație și de ședere, de adunare, informare, gândire și religie;
- Egalitate și justiție pentru poporul din Vietnam;
- Instituirea unei adevărate democrații în Vietnam.

Părintele Nguyễn Van Ly a fost arestat pentru prima dată în septembrie 1977 pentru că a distribuit două eseuri ale Arhiepiscopului Nguyen Kim Dien care criticau opresiunea guvernamentală a minorităților religioase. Din acel moment, preotul a petrecut un total de peste 20 de ani în închisoare sau în arest la domiciliu pentru că a pledat pentru demnitate umană și democrație. După eliberarea sa temporară pentru a urma un tratament medical în martie 2010, părintele Nguyen Van Ly a fost plasat imediat sub supraveghere atentă de către autorități și considerat o „amenințare la adresa securității naționale”, fiind amenințat cu arestarea „în orice moment” pentru că a făcut apel la comunitatea internațională să se ridice și să ia act de situația drepturilor omului de pe teritoriul Vietnamului.

Părintele Nguyễn Van Ly își rezumă activitatea în susținerea drepturilor omului și a demnității, după cum urmează: „O societate civilizată nu ar trebui să permită niciunui guvern, indiferent de ideologie sau principiu politic, să facă derogare de la drepturile universale ale omului și să își izoleze proprii cetățeni în spatele unei cortine de fier pe motive de „neimplicare” în treburile interne ale statului”.

Desemnat de Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni

OPEN DOORS (Uși deschise)

OPEN DOORS este o misiune creștină fără apartenență la o confesiune care sprijină creștinii persecutați, aparținând minorităților religioase care suferă cel mai mult de pe urma persecuției. În întreaga lume, patru din cinci persoane persecutate pentru credințele lor religioase sunt creștini. În multe țări din întreaga lume au loc diferite grade de persecuție, de la acte individuale la opresiunea structurală din partea autorităților.

OPEN DOORS a fost înființată în 1955 de Anne van der Bijl, un cetățean olandez, după ce acesta a vizitat creștinii persecutați din Polonia comunistă. Inițial, OPEN DOORS a avut ca obiectiv să se adreseze creștinilor din regimurile comuniste din Europa Centrală și de Est și din China. În anii 1970, domeniul de activitate s-a extins la Orientul Mijlociu și la regiuni din Africa și din Asia de Sud-Est. În prezent, organizația este activă în peste 45 de țări și desfășoară o gamă largă de activități. Acestea cuprind:

- Desfășurarea de activități de lobby atât în țările occidentale, cât și în țările cu regimuri opresive pentru promovarea libertății religioase sau a convingerii.
- Furnizarea de asistență juridică și de sprijin pentru deținuți și familiile lor.
- Sponsorizarea centrelor de restaurare pentru creștinii refugiați, văduve și orfani, ministere de reconciliere și colegii ale Bibliei.
- Distribuirea de Biblii și alte cărți de literatură creștină.

Anual, OPEN DOORS publică *World Watch List*, care clasează țările în funcție de intensitatea persecuției cu care se confruntă creștinii pentru că își practică în mod activ credința în întreaga lume.

Recent, OPEN DOORS a lansat o operațiune majoră de ajutor pentru a ajunge la victimele inundațiilor din Pakistan ce aparțin minorităților religioase, care au fost supuse unui tratament discriminatoriu din partea eforturilor oficiale de ajutor pakistaneze.

Pentru mai multe informații:

<http://sb.od.org/> (portalul internațional al OPEN DOORS)

<http://www.opendoorsuk.org/> (OPEN DOORS UK)

<http://www.opendoors.nl> (OPEN DOORS NL)